SZIVÁRVÁNY KISKÖNYVTÁR

ÁRA 1.20 Ft

SZÖKÉS A HALÁLBÓL

SZÖVEG VAJDA ISTVÁN

RAJZ FRIEDRICH GÁBOR

1953. március 9-én hajnali négy órakor a „Ferdinand Lesseps" francia csapatszállító hajó kikötött Saigonban. Fedélzetén a hírhedt idegenlégió 2. gyalogezrede érkezett a vietnami frontra.

IFJÚSÁGI KÖNYVKIADÓ

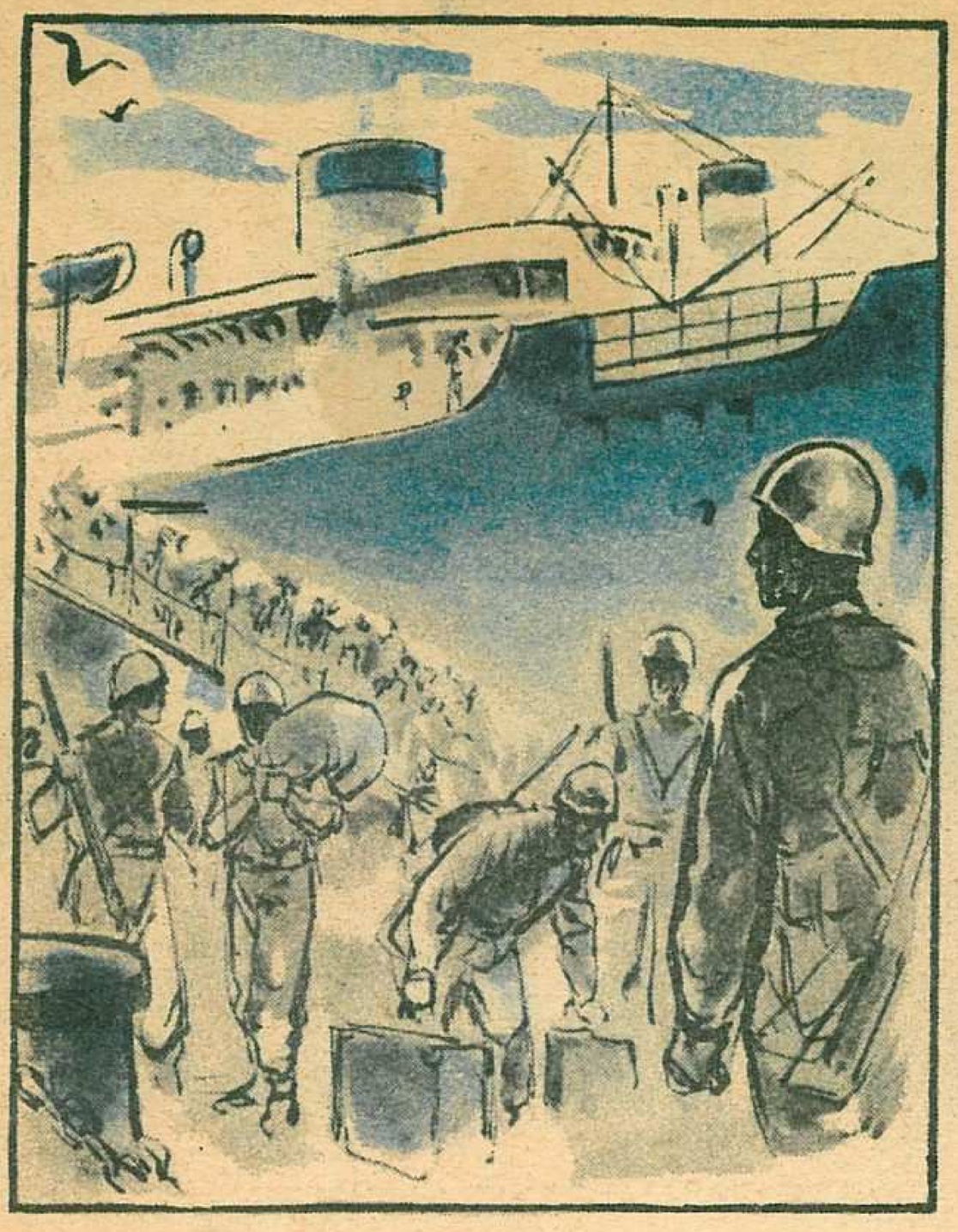

Négy óra harminc perckor a légió megkezdte a kihajózást.

Négy óra negyvenötkor bomba robbant a hajóhíd alatt.

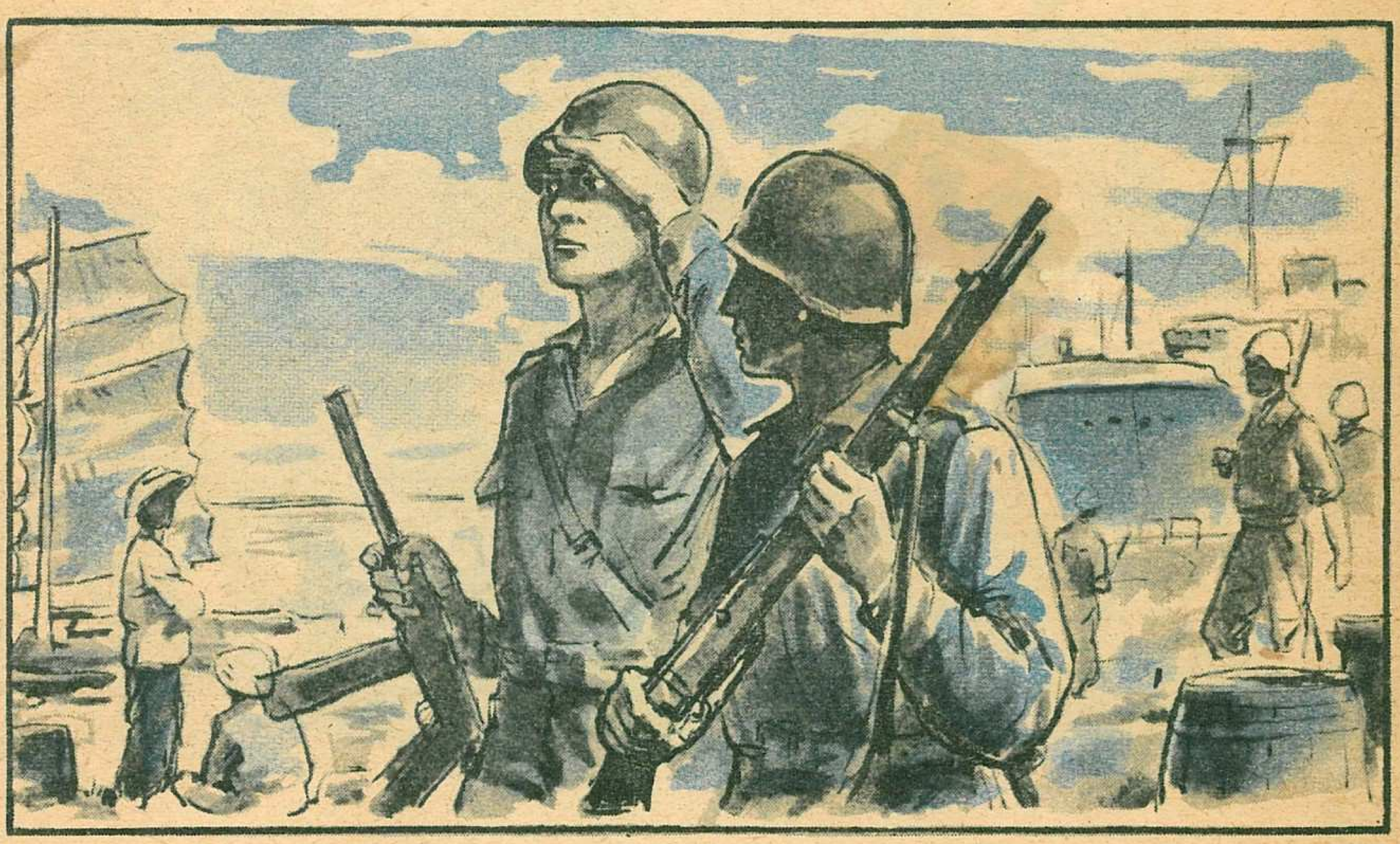

Három katona és egy altiszt az életét vesztette. „Szép kis fogadtatás" mondta a fiatal Szabó József, az egyik idegenlégionista. „Számítottam rá" felelte az olasz Enrico „a vietnami partizánok bizony nem ismerik a tréfát..."

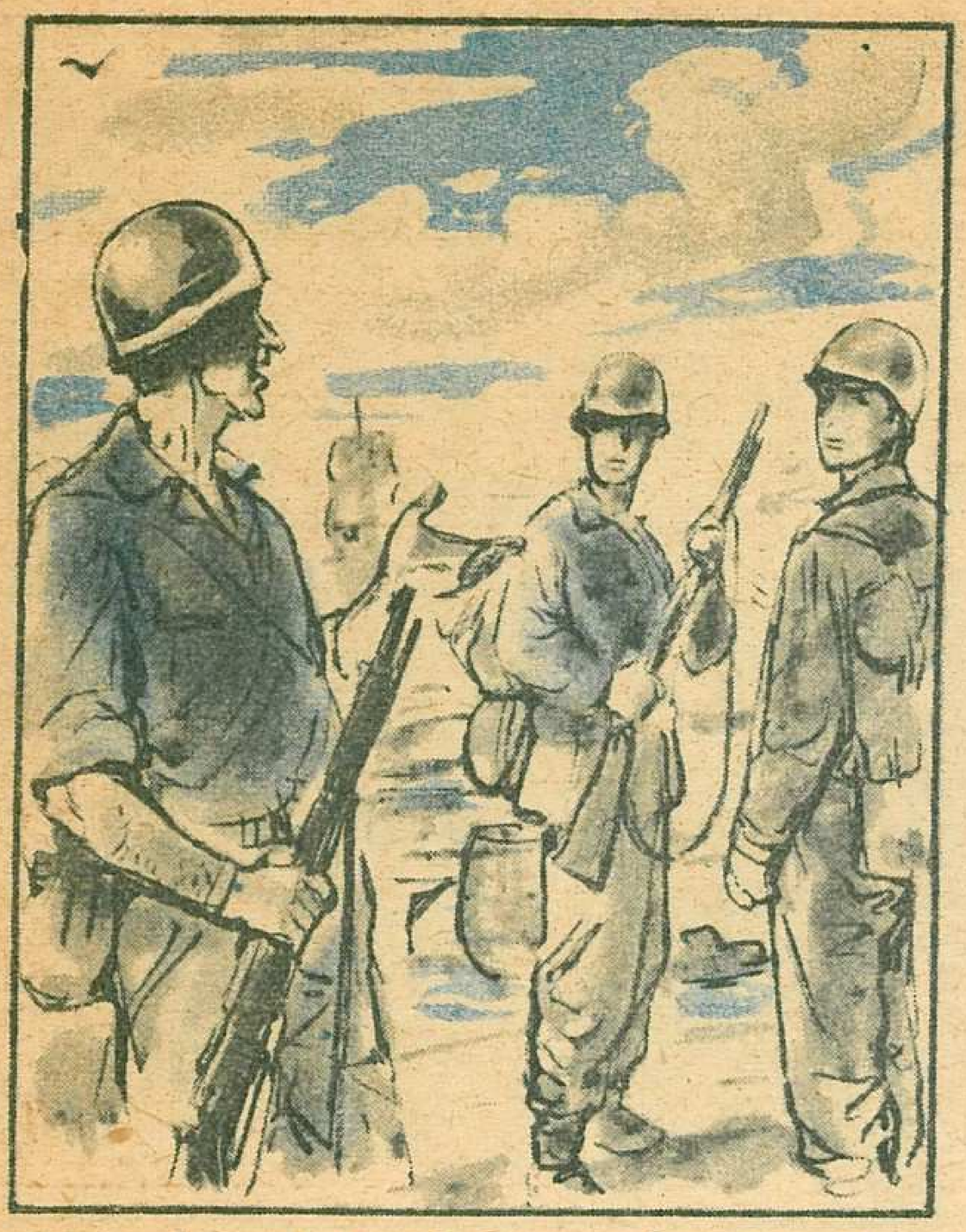

Lövés dörrent. A két fiú megfordult. „Megijedtetek?" kiáltott rájuk Hans, a német. „Voltam már ennél rosszabb helyen is . . ."

„Nem szeretem ezt a fickót" súgta Enrico Jóskának. „SS-legény volt, mindenre képes . . ." „Jó lesz, ha szemmel tartjuk."

A 2. gyalogezred erőltetett menetben vonult a mocsaras őserdőn át, hogy segítséget vigyen a szorongatott Nin Hoa erődnek.

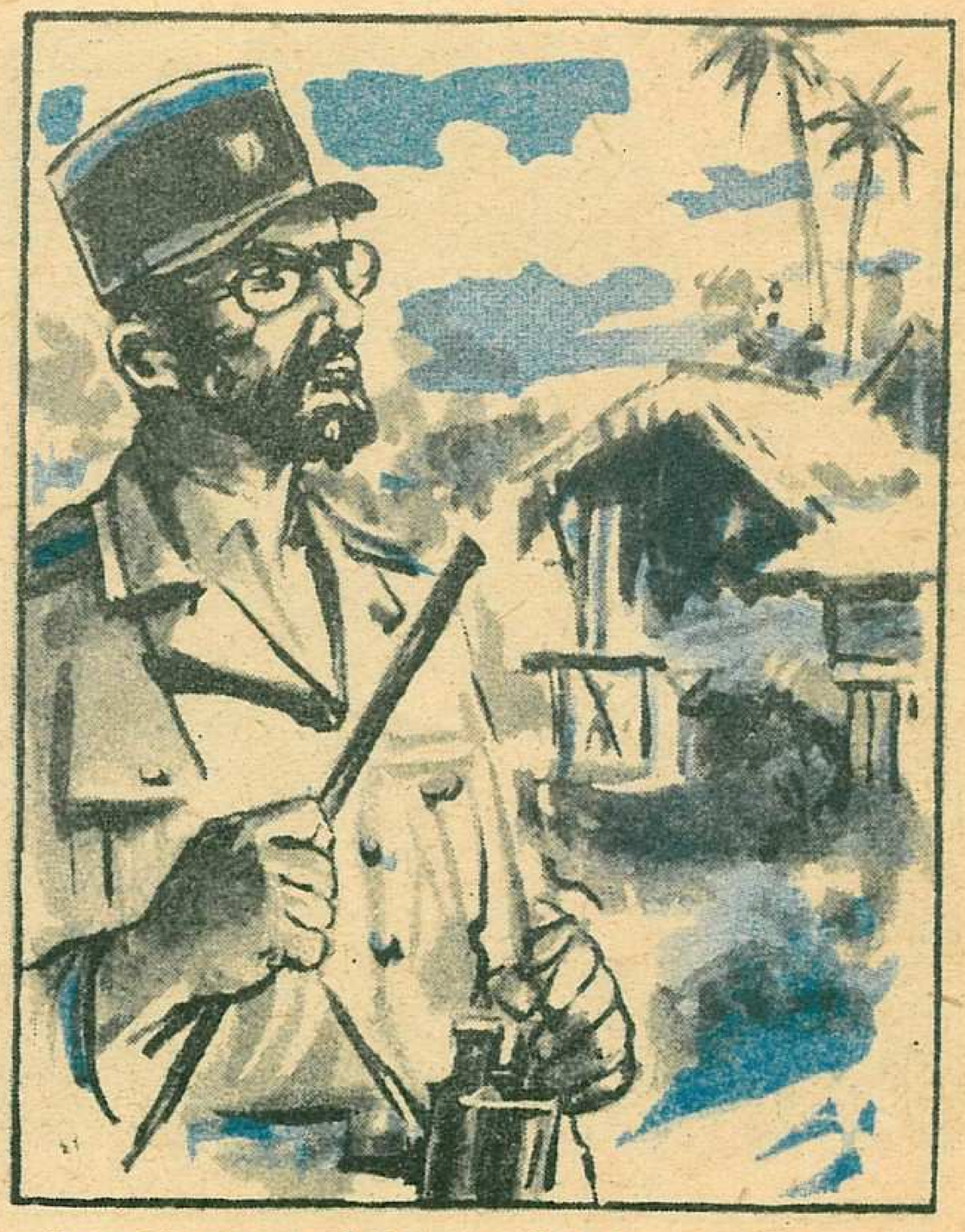

Egy vietnami faluhoz értek. A falu üres volt. A könyörtelen Castellan ezredes kiadta a parancsot: minden kunyhót átkutatni!

Hans diadalmas mosollyal terelt maga előtt egy hatévesnek látszó kisfiút. „Ezt bizony ittfelejtették... Bizonyosan kém."

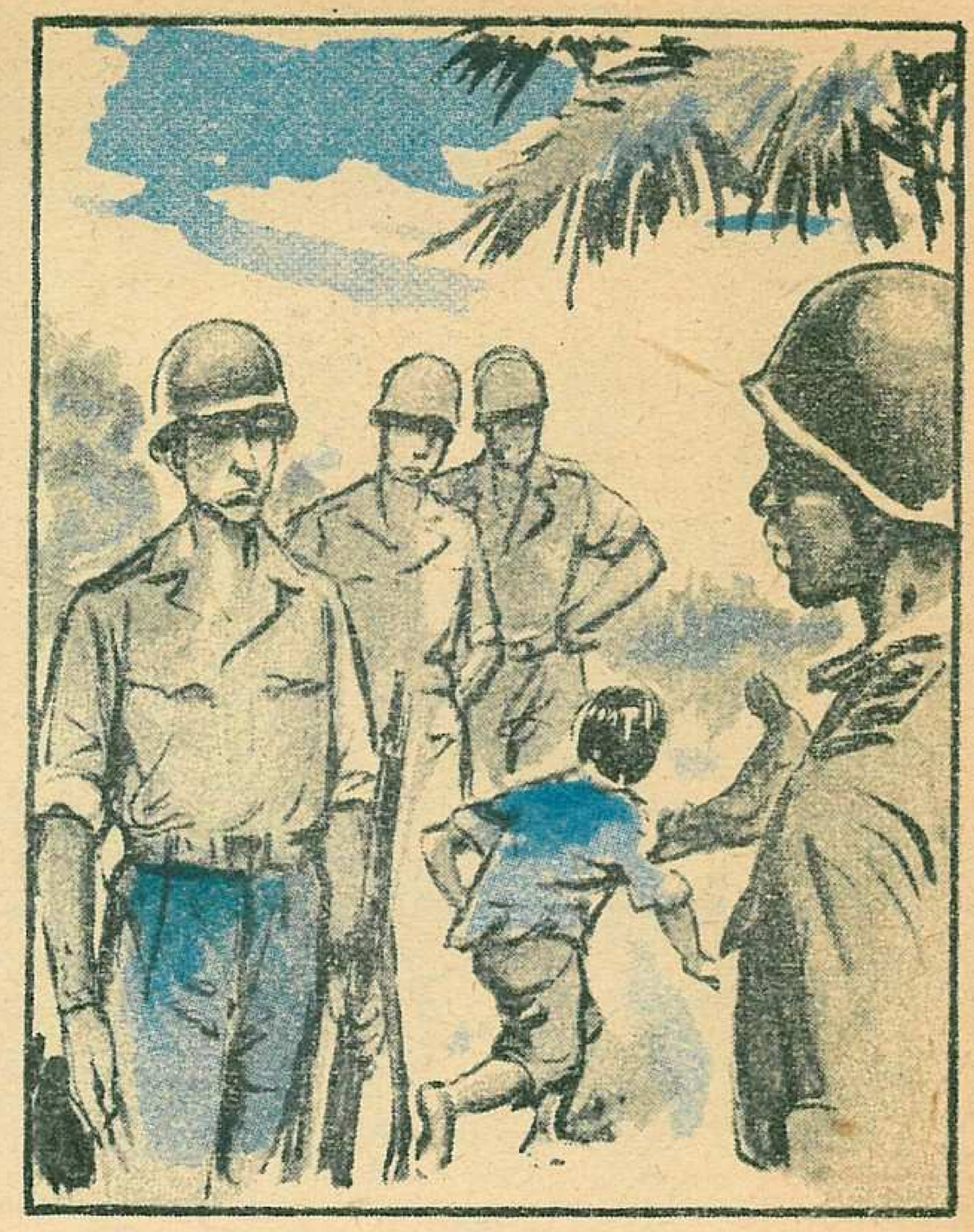

Sefalgar őrmester, egy szudáni néger katona emberséges volt: „Gyerekeket nem bántunk. Engedd el, Hans. Most nem az SS-ben vagy."

A gyerek elszaladt. Hans gúnyosan nézett rájuk: „Nem nagy jövőt jósolok nektek. A vajszívűek sorsa a légióban előbb vagy utóbb a biztos halál."

Leszállt az éj. A 2. gyalogezred az üres faluban éjszakázott. A katonák becsavarták magukat átnedvesedett nehéz pokrócaikba és aludni próbáltak.

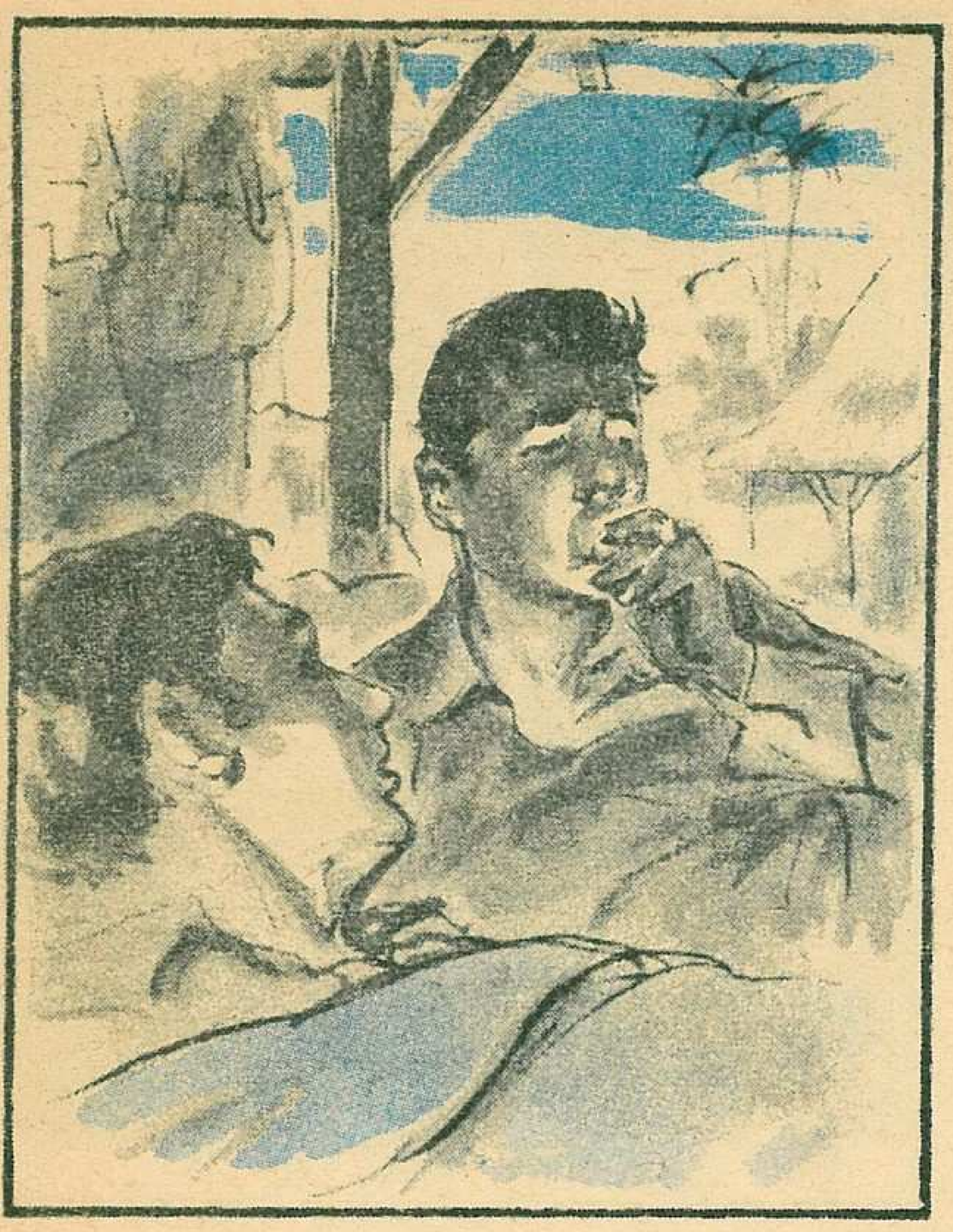

„Hogy kerültél közénk?" „Apám húsz évvel ezelőtt kivándorolt Magyarországból" felelt Jóska. „Tavaly halt meg. Sehol sem kaptam munkát. Idegen vagyok..."

A távolban néhány lövés csattant. A konyhó ajtajában megjelent Sefalgar, a szudáni néger őrmester: „Riadó! — kiáltotta — Megtámadtak bennünket!"

Néhány kunyhó égett a falu szélén. A lángok fénye megvilágította a rohanó légionisták alakját. Az őserdőből sűrű puskatűz csapott rájuk. A légionisták riadtan védekeztek.

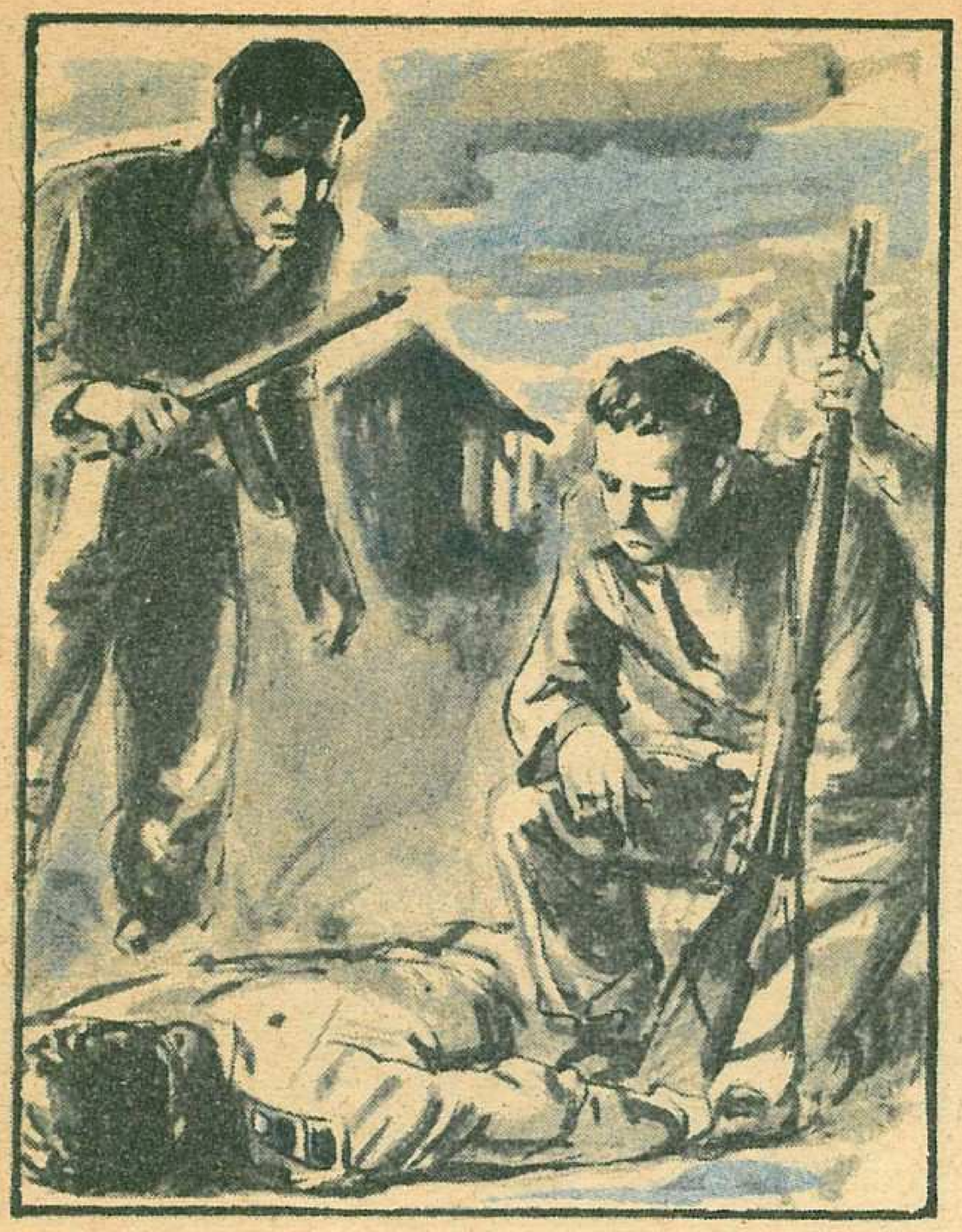

Tíz perc múlva csend lett. Jóska a falu közepén egy mozdulatlan testbe botlott. Sefalgar volt, a néger őrmester.

„Hátulról érte a lövés" mondta Enrico. „Nem a harcban esett el. Meggyilkolták." „Ha jól emlékszem, Hans volt mellette..."

Jóska megkereste Hansot: „Ide figyelj! Sefalgart megölték. Te voltál mellette. Mit tudsz róla?" „Golyót kapott és kész. Ha sokat ugrálsz, te is kaphatsz egyet."

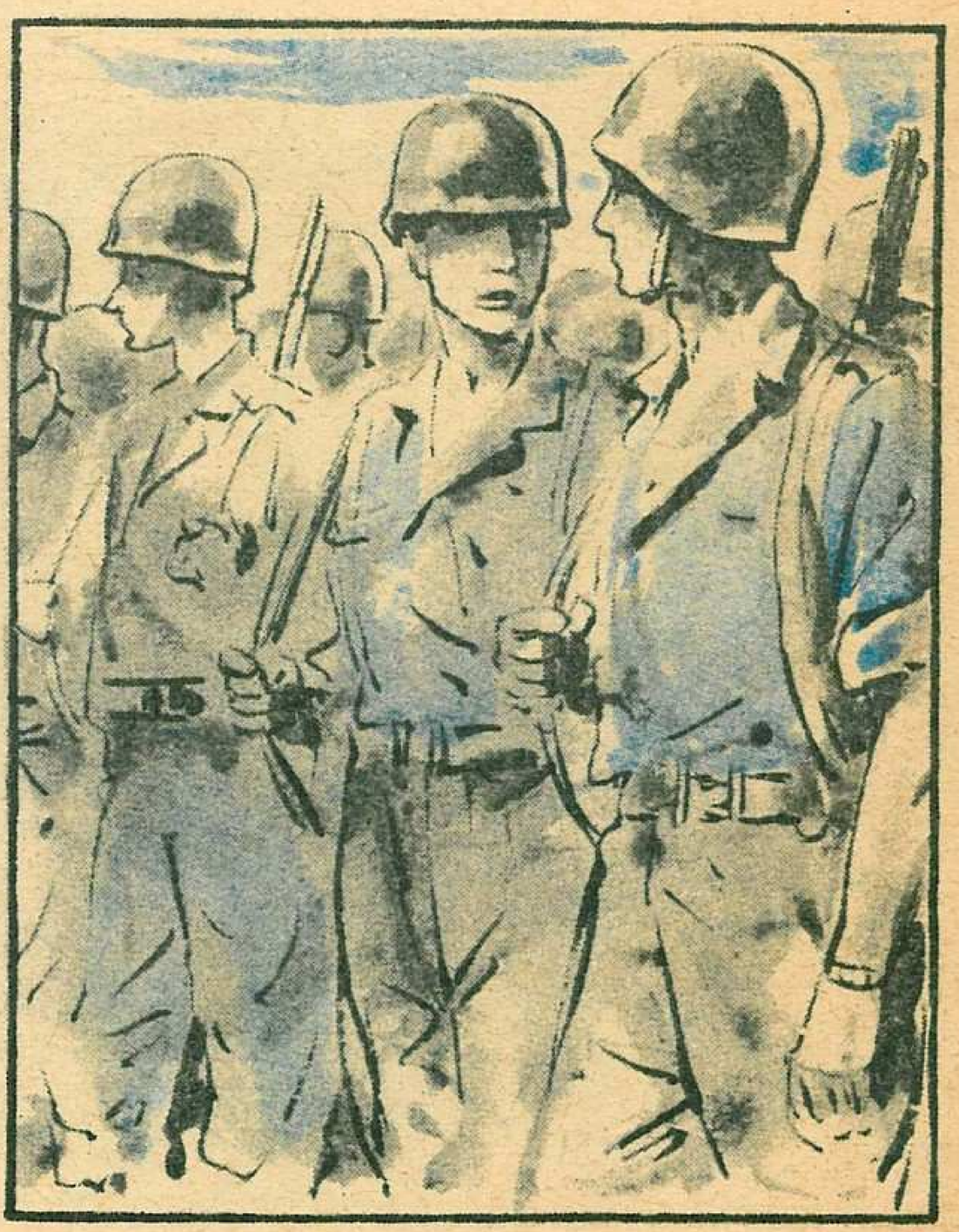

„Meggyőződésem, hogy Hans tette" súgta Jóska Enricónak, miközben a légió induláshoz sorakozott. „Sokszor mondta, hogy gyűlöli a négereket..."

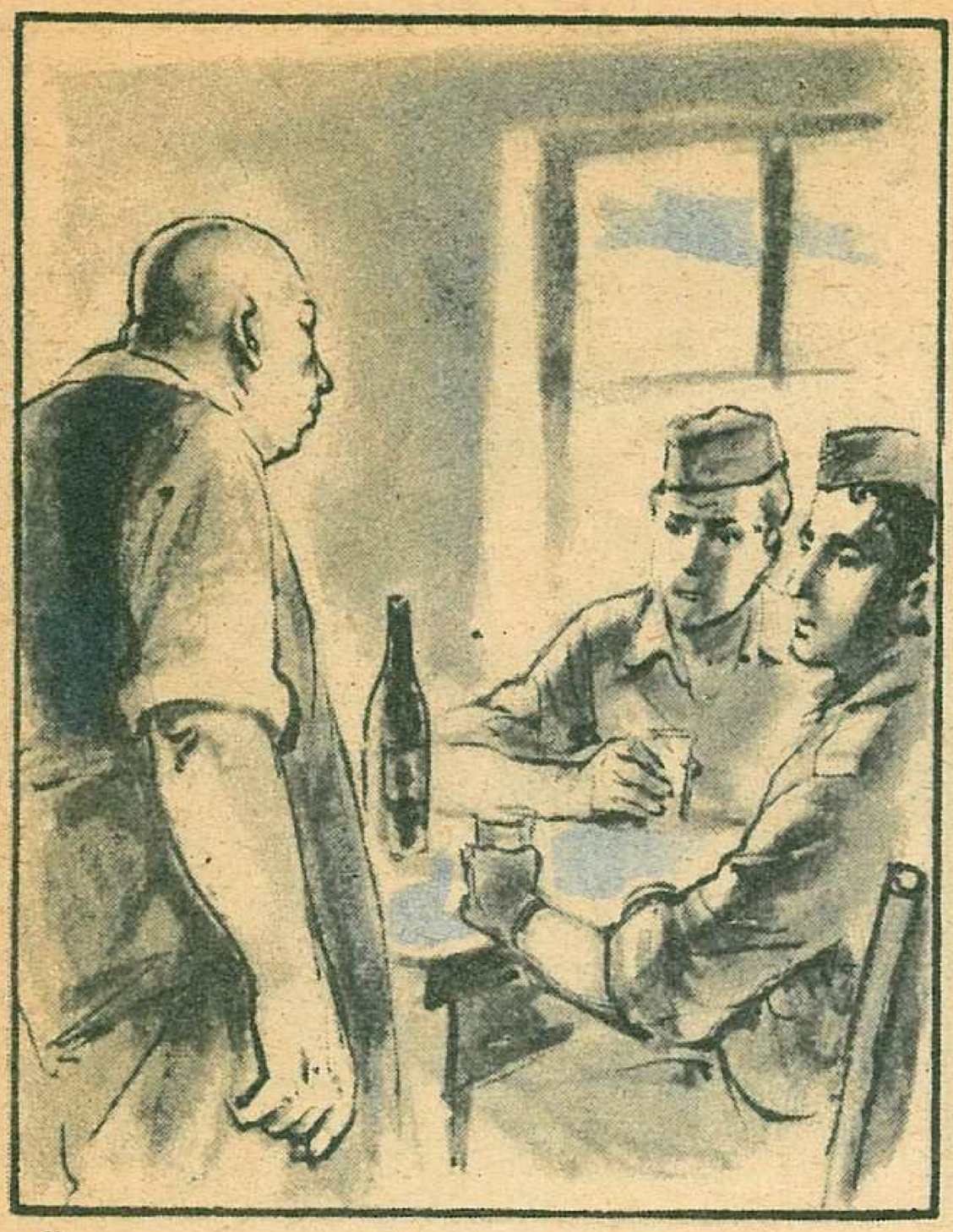

Ötnapos menetelés után végre Nin Hoa erődjébe értek. A két barát a kantinba ment. A kínai kantinos sajnálkozva méregette őket.

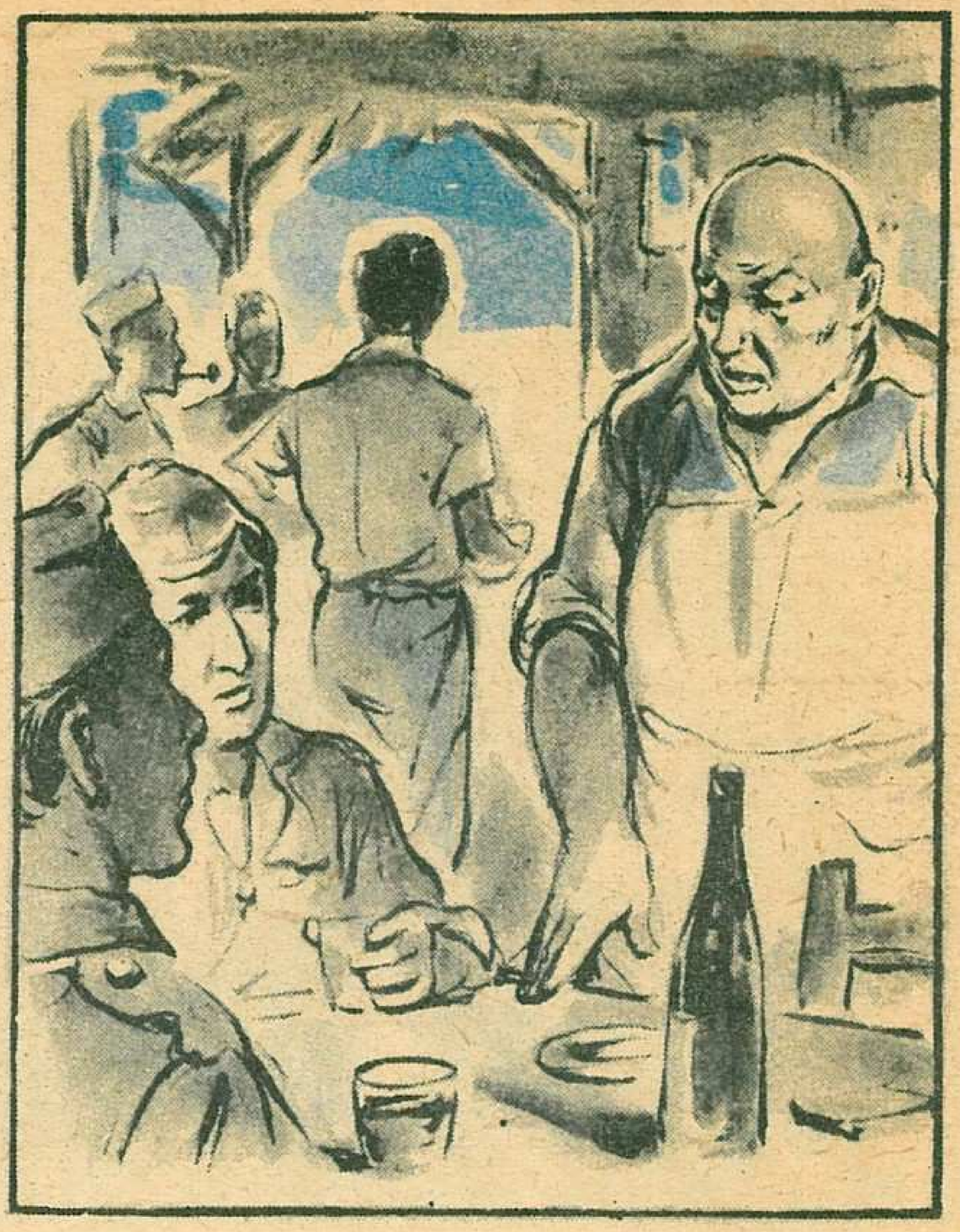

„Ha jól látom, maguk újoncok. Nem sok jót jósolok maguknak. A vietnamiak kitűnő katonák. Ne felejtsék, hogy ők a szabadságukért harcolnak..."

„Mi vajon miért harcolunk?" sóhajtott Enrico. „Gyalázatos ügybe keveredtünk" felelte Jóska halkan. „Meg kellene próbálni a szökést."

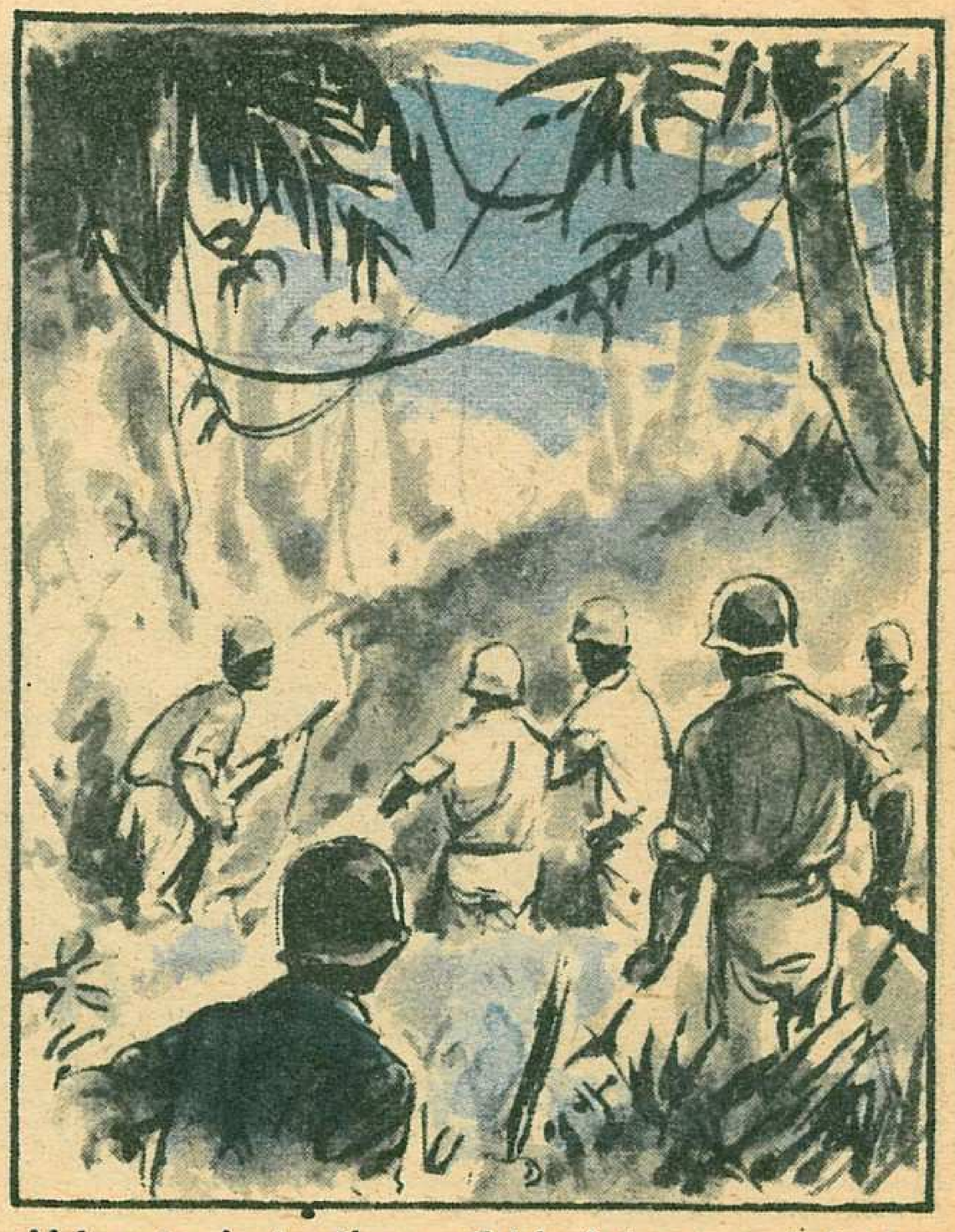

Másnap hajnalban felderítésre indultak. A légionisták óvatosan haladtak előre az úttalan őserdőben. De alig tettek meg néhány száz métert...

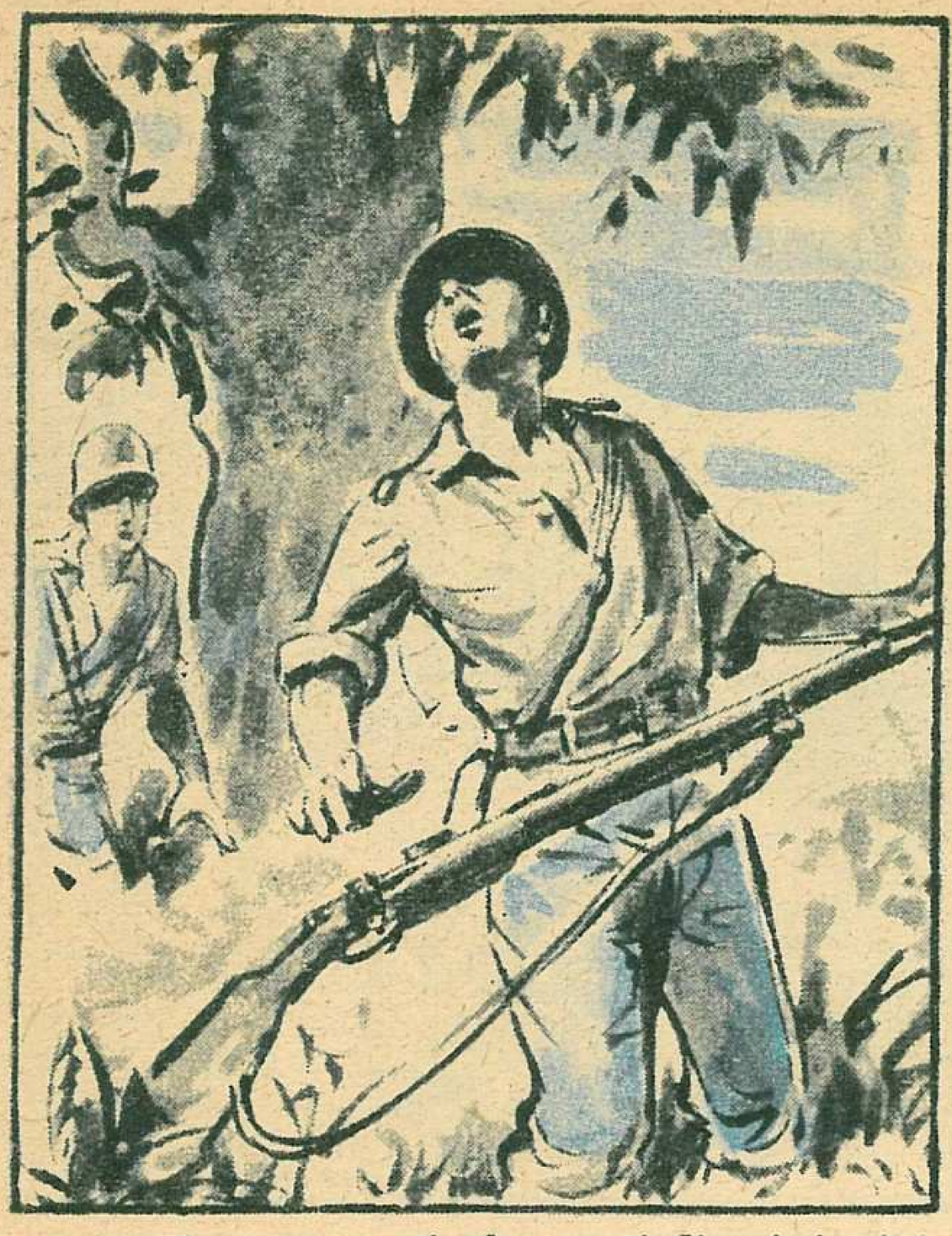

... amikor az egyik fa tetejéről golyószóró sepert végig soraikon. Enrico rémülten vette észre, hogy Jóska a földre hanyatlik.

„Hans!" kiáltott Enrico „Jóska megsebesült! Segíts!". De Hans nemet intett és óvatosan visszafelé kúszott.

Enrico nagy nehezen visszacipelte az erődbe Jóskát.

A fiú súlyos sebbel a kötözőhelyre került. Az öreg orvos a fejét csóválta. „Nem hiszem, hogy életben marad" mondta, miközben műtéthez készülődött.

Jóskát a kötözőhely fiatal vietnami ápolónője, An Vej Tien gondozta. A fiú sokáig feküdt súlyos lázzal. Apránként elmondta élete történetét a vietnami lánynak.

Lassan felépült. Nehezen vett búcsút An Vej Tientől. Amikor elhagyta a barakkot, a lány a fülébe súgta: „Légy holnap este barátoddal a régi víztartálynál..."

„Félek, hogy csapdába csalnak" súgta Enrico. „Én bízom An Vej Tienben. Pompás leány. Azt hiszem, összeköttetésben áll a partizánokkal..."

A sötétből egy testes ember bukkant elő. A kínai kantinos volt. „Meneküljetek! An Vej Tient letartóztatták. Ezt a térképet küldte. Siessetek!"

„Állj! Ki az?" hallatszott a víztartály mögül. Enrico a gázpedálra lépett, a kocsi nekilódult a sötétnek.

„Nem mehetünk tovább" mondta Enrico. „Elfogyott a benzin." „Ha a légionisták ránk találnak, végünk."

„Vigyázz! Jönnek...” A távolból menetelő csapat zaja hallatszott. „Félek, hogy a franciák” súgta Enrico.

„Erre tartanak, mit tegyünk?” „Védekezni fogunk az utolsó töltényig.” Betöltötték géppisztolyaikat.

Amikor a járőr húsz lépésnyire volt, a két fiú tüzet nyitott. Ekkor azonban távolabbról felkattogott néhány golyószóró...

„Kik vagytok?” kiáltott rájuk vietnami nyelven egy hang. „Szökött légionisták!” „Kússzatok ide hozzánk!”

„Pihenjétek ki magatokat" szólt a vietnami parancsnok. „Holnap megtámadjuk Nin Hoa erődjét." „Szeretnénk mi is részt venni a harcban."

„A régi víztartály mellett könnyű áttörni" magyarázta Szabó Jóska. „Vörös rakéta-jelre támadunk!" mondta a parancsnok.

Hajnalban az őserdőből felröppent a vörös rakéta. A vietnami harcosok heves tüzelés után benyomultak az erődbe.

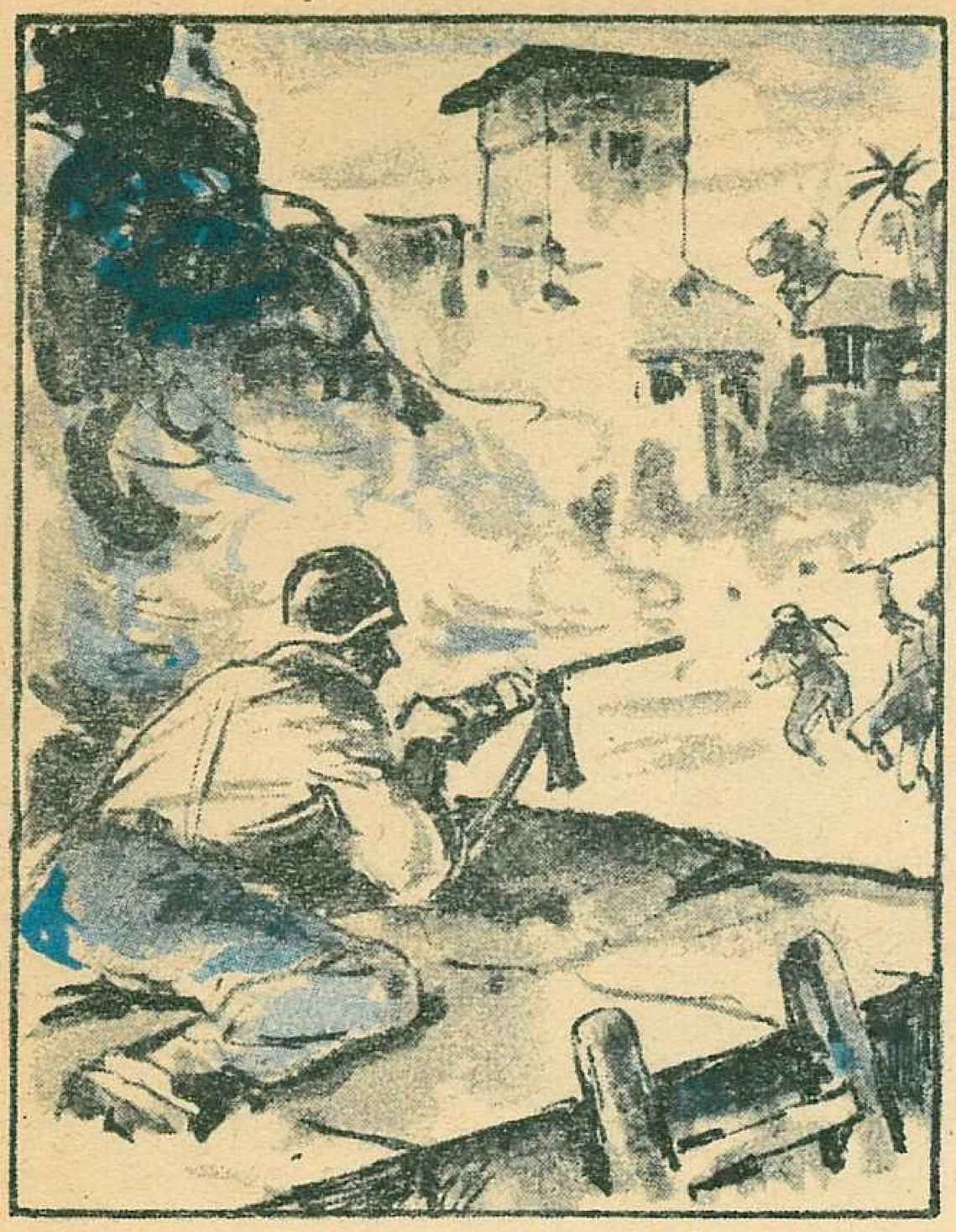

„Vigyázz!" kiáltotta Enrico. Jóska lebukott. Hans golyója a füle mellett süvített el. A német légionista a börtön lapos tetején hasalva tüzelt.

Jóska kézigránáttal felrobbantotta a börtön vasajtaját. Enrico a tetőre kúszott. Hans ismét célba vette Jóskát. Enrico rávetette magát a németre...

„Eljöttünk érted" ölelte át An Vej Tient. „Vártalak benneteket" mondta a lány. „Holnap reggel akartak kivégezni a franciák."

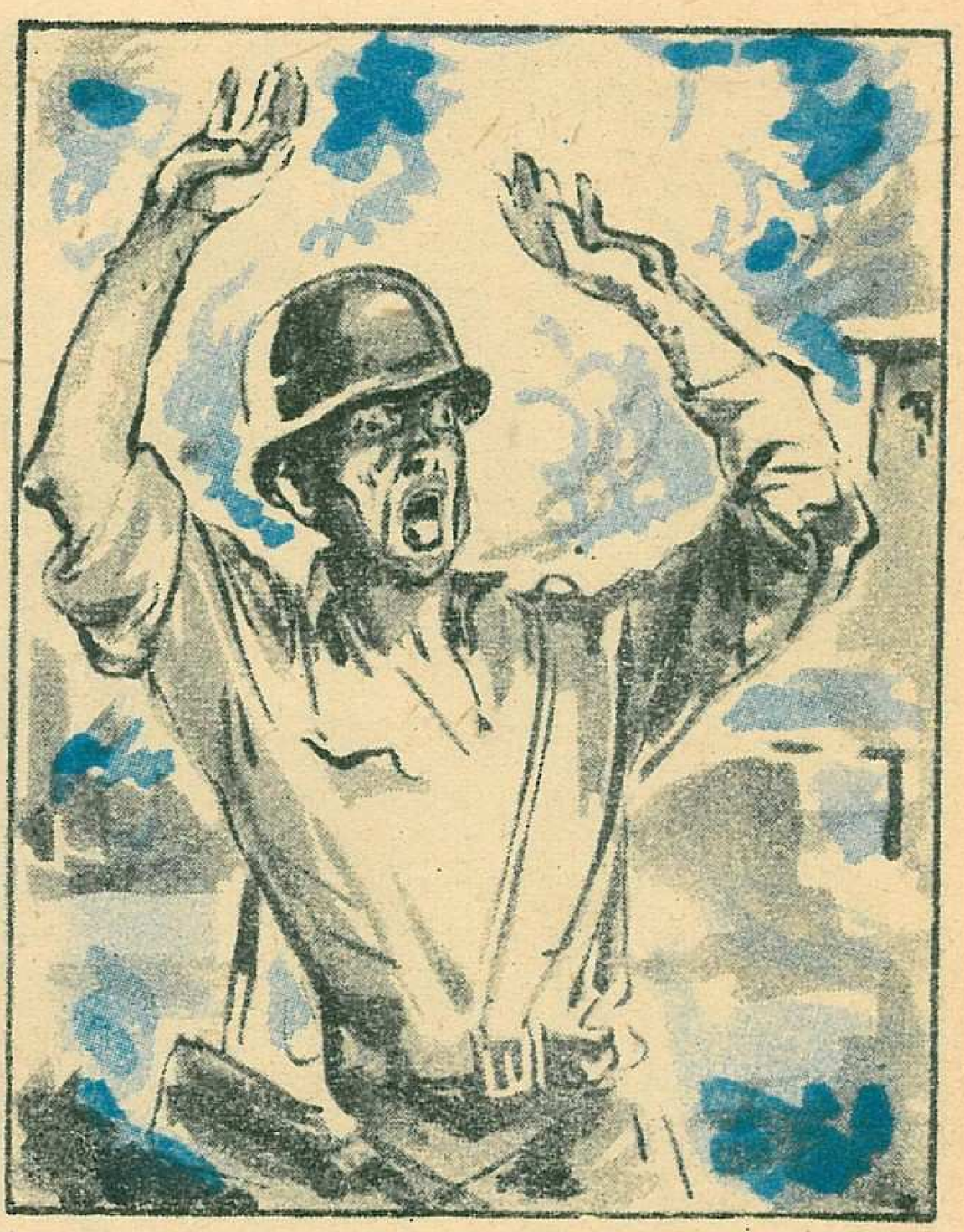

„Megadom magam" nyögte rémülten Hans. „Indulj lefelé." „Nem tudok... Jaj... jaj!... Megsebesültem... Segíts."

Enrico gyanútlanul közeledett Hanshoz, aki váratlanul felkapta géppisztolyát és lőtt. Az egykori SS-legény golyója szíven találta Enricót.

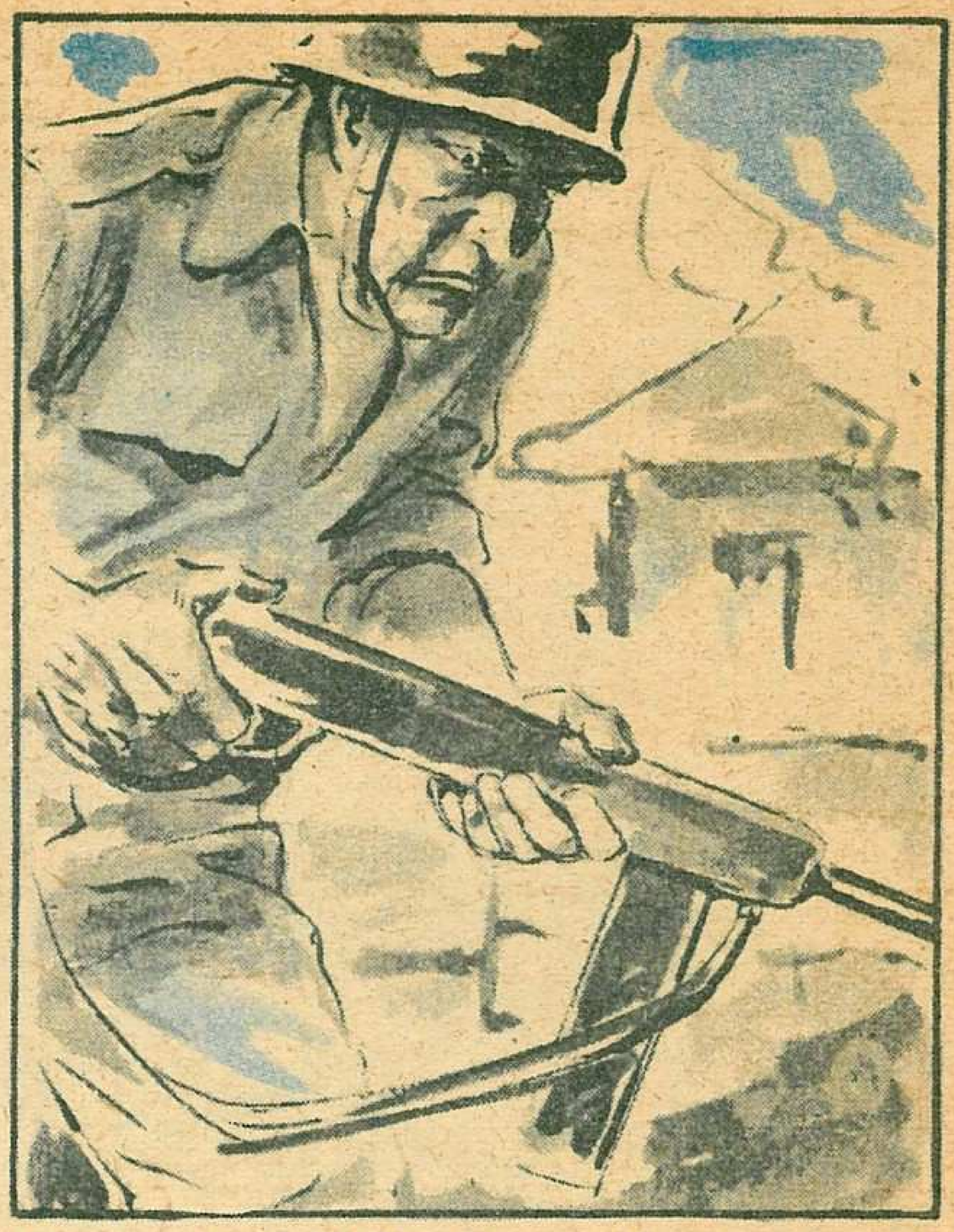

Hans a tetőről figyelte az Enrico keresésére indult Jóska minden mozdulatát. Most... Ebben a pillanatban lentről lövés csattant.

„Meg akart ölni!" mutatott An Vej Tien a földön fekvő Hansra. „De az én fegyverem gyorsabb volt."

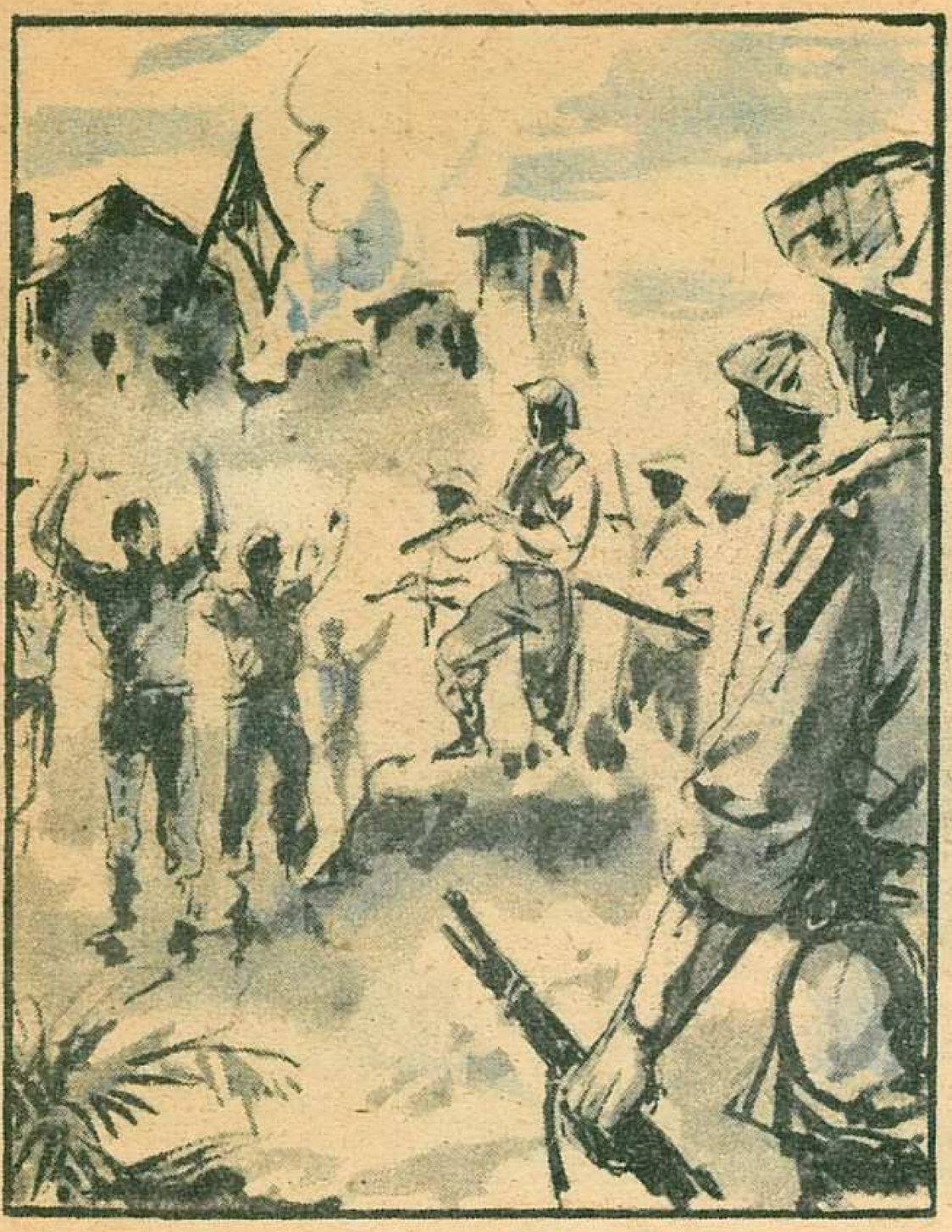

Már csak a parancsnokság épületében tartotta magát a tisztikar és egy maroknyi légionista. Délelőtt tíz órakor Castellan ezredes kitűzette a fehér zászlót.

A lakosság boldogan ünnepelte a győztes vietnami néphadsereget. Sokan szorongatták a bátor magyar fiú kezét. Jóska meghatottan nézte új bajtársait.

„A vietnami nép nevében köszönjük segítségedet." „Nagy részed volt a győzelemben. Nem fogjuk soha elfelejteni, amit értünk tettél."

Jóska mint hadnagy tovább harcolt a vietnami néphadsereg kötelékében. A fegyverszünet megkötése után elérkezett a búcsú pillanata.

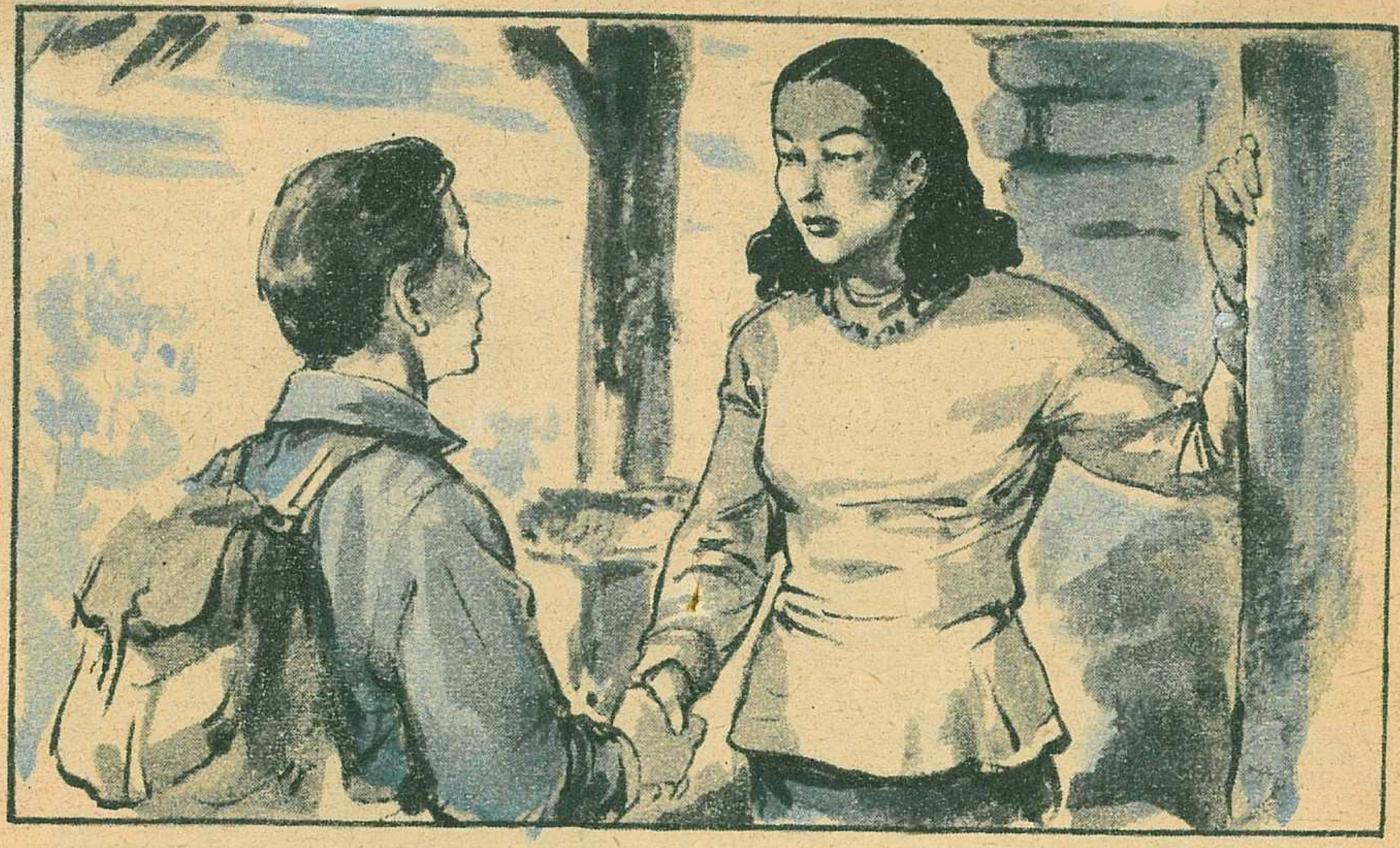

„Sohasem foglak elfelejteni" mondta Jóska An Vej Tiennek. „Köszönöm, amit értünk tettél. Ma már büszkén utazhatom vissza hazámba."

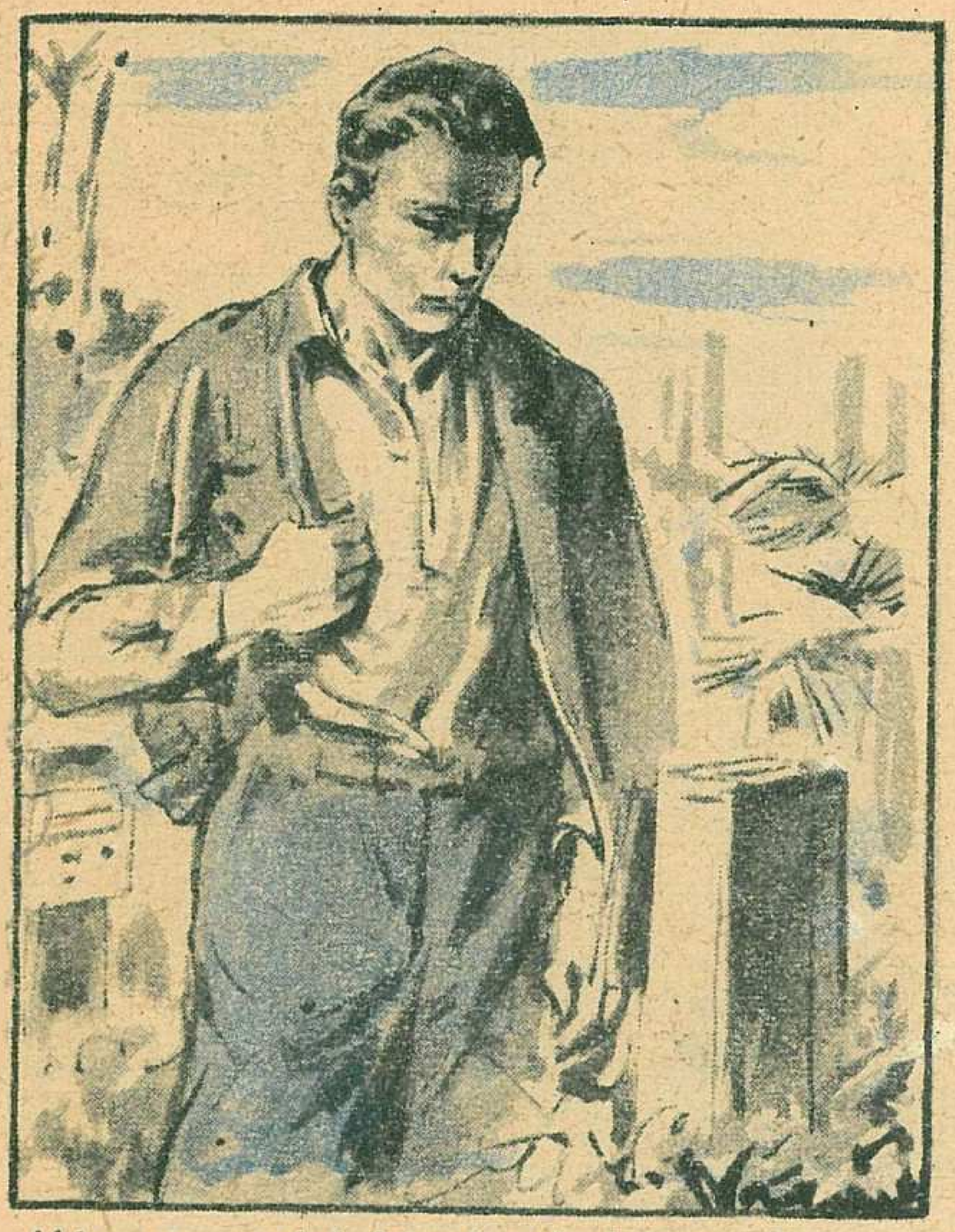

Még egy utolsó búcsú volt hátra. Jóska a hősök temetőjében felkereste barátja, Enrico sírját. Megfogadta, hogy egész életében az igazságért fog küzdeni.

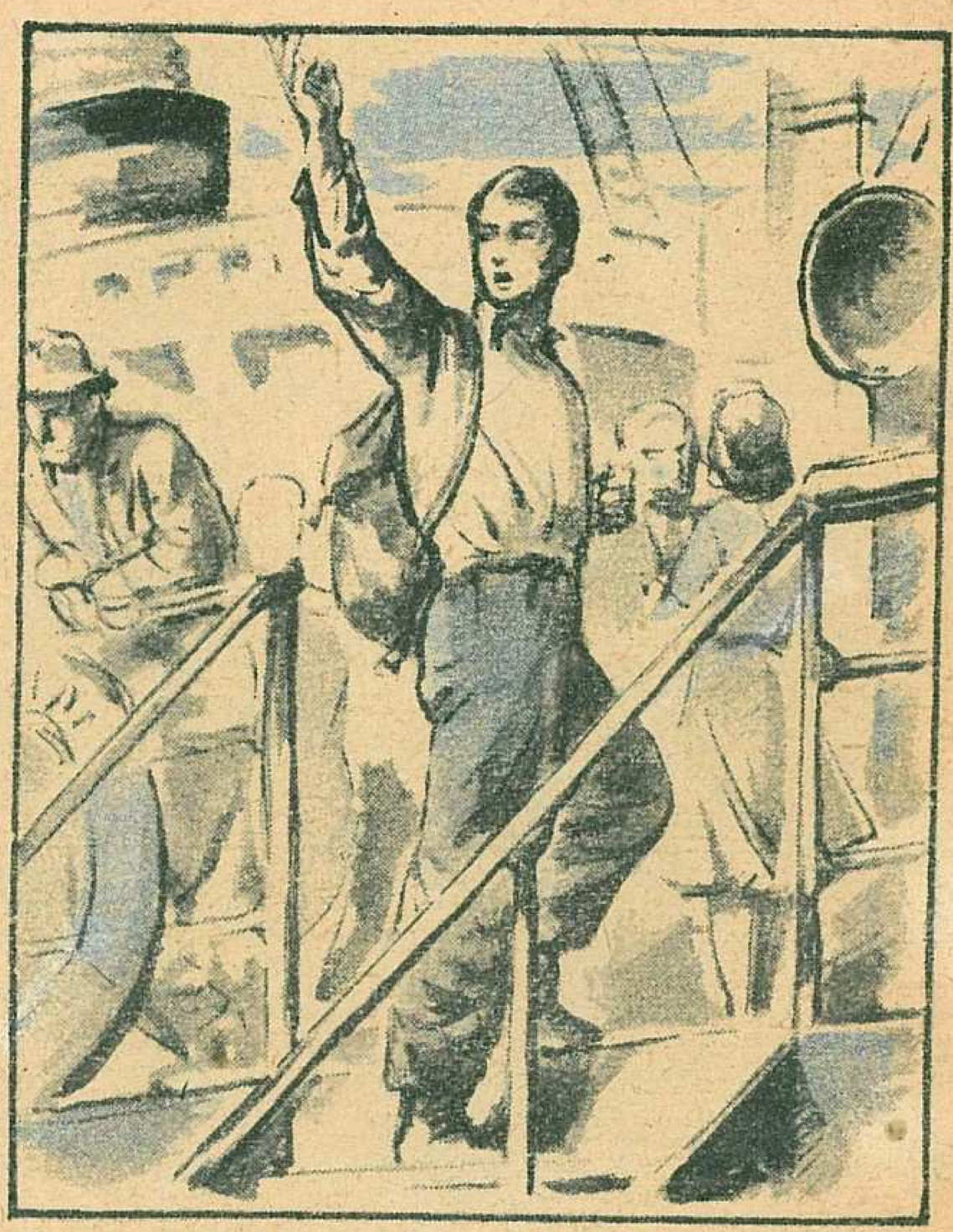

Aztán hajóra szállt. Hazájába, Magyarországba indult, ahol azóta is szorgalmas munkával veszi ki részét a világ békéjéért vívott harcból.

SZ. 8. A kiadásért felel az Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Budapest 1956
Szerkeszti: Gelléri A. Felelős szerkesztő: Rónaszegi M. Képszerkesztő: Bedő I. Műszaki vezető: Gortvai T.
50000 példány, 1 (A/5) ív, MNOSZ 5601—54 Budapesti Szikra Nyomda. F. v.: Lengyel Lajos igazgató